AFTER THE CRACK

రెండవ భాగం
గడప 5
పగులు తర్వాత

కొన్ని మాటలను మనం తేలికగా వాడేస్తాం.

“నేను మళ్లీ పుట్టినట్టు అనిపిస్తోంది.”

“నేను మళ్లీ మొదలుపెట్టాను.”

“అది ఒక కొత్త జీవితం.”

సాధారణంగా అవి రూపకాలంకారాలు.

మాటల తీరులు.

ఒక మార్పును వర్ణించే సొగసైన పద్ధతులు.

ఆ తర్వాత ఆ మాటలు ప్రతీకాత్మకంగా ఉండటం ఆగిపోయే క్షణాలు వస్తాయి.

అవి అక్షరాలా నిజమవుతాయి.

చాలా కాలం జీవితాన్ని ఒక నిరంతర రేఖగా ఊహించుకున్నాను.

ఎత్తుపల్లాలతో.

వేగాలతో, మందగమనాలతో.

విజయాలతో, సమస్యలతో.

కానీ ఎప్పుడూ అదే రేఖ.

ఎప్పుడూ అదే ప్రయాణం.

ఆ తర్వాత శరీరం చనిపోకుండానే ఒక జీవితం తెగిపోవచ్చని నాకు అర్థమైన రోజు వచ్చింది.

ప్రపంచాన్ని చూసే ఒక దృష్టి తెగిపోవచ్చు.

ఒక గుర్తింపు.

ఒక నిశ్చయం.

ఒక ప్రణాళిక.

తన గురించిన ఒక చిత్రం.

అది జరిగినప్పుడు, అవతలి వైపు బయటపడే మనిషి లోపలికి వెళ్లిన మనిషిలా ఎప్పుడూ ఉండడు.

మొదట్లో ప్రతిఘటించడానికి ప్రయత్నిస్తాం.

కాపాడగలిగినదాన్ని కాపాడటానికి ప్రయత్నిస్తాం.

మరమ్మతు చేయడానికి.

మళ్లీ నిర్మించడానికి.

మామూలు స్థితికి తిరిగి రావడానికి.

అది సహజమైన ప్రతిస్పందన.

నేను కూడా అలాగే చేశాను.

కొనసాగింపును తిరిగి పొందాలనుకున్నాను.

తెగిపోయినదాన్ని మళ్లీ ముడివేయాలనుకున్నాను.

ఇంతకు ముందటి స్థితికి వెళ్లాలనుకున్నాను.

ఆ తర్వాత అంగీకరించడానికి కష్టమైన ఒక విషయం అర్థమైంది.

ఆ ఇంతకు ముందటిది ఇక లేదు.

దాని వెంట పరుగెత్తడం వ్యర్థం.

జీవితం నేర్పే అత్యంత ఖరీదైన పాఠాల్లో ఇది ఒకటి.

ఎందుకంటే దానికి ఒక చిన్న శోకం కావాలి.

మనం ఒకప్పుడు ఉన్నదాని కోసం శోకం.

మనం కోల్పోయే మనుషుల గురించి తరచుగా మాట్లాడతాం.

మనం కోల్పోయే గుర్తింపుల గురించి చాలా తక్కువగా.

అయినా వాటికి కూడా అంత్యక్రియలు జరగాలి.

మీరు ఒకప్పటి కొడుకుగా ఉండటం ఆగిపోయే క్షణం ఉంటుంది.

ఒకప్పటి వృత్తినిపుణుడిగా.

ఒకప్పటి పురుషుడిగా.

ఒకప్పటి స్త్రీగా.

మనలోని ఒక రూపం తన పనిని పూర్తిచేసుకునే క్షణం ఉంటుంది.

వేరే దేనికో దారి ఇచ్చే క్షణం.

ఆ కాలాన్ని నేను దాటుతున్నప్పుడు, వెంటనే గుర్తించలేదు.

అది ఒక సంక్షోభం అనుకున్నాను.

ఒక విరామం.

ఒక ప్రమాదం.

తర్వాతే అర్థమైంది, నేను ఒక పరివర్తనను దాటుతున్నానని.

తేడా చాలా పెద్దది.

సంక్షోభం అంటే అది ముగిసిపోవాలని మీరు కోరుకునేది.

పరివర్తన అంటే మిమ్మల్ని శాశ్వతంగా మార్చేది.

ప్రతి నిశ్చయమూ గాలిలో వేలాడుతున్నట్టు అనిపించిన ఒక కాలం నాకు గుర్తుంది.

పాత సమాధానాలు ఇక పనిచేయలేదు.

పాత పనిముట్లు సరిపోనట్టు అనిపించాయి.

కొన్ని లక్ష్యాలు కూడా అర్థం కోల్పోయాయి.

అది కలవరపెట్టే అనుభూతి.

బాగా తెలిసిన ఒక ప్రకృతి దృశ్యంలో నడుస్తూ, దారులన్నీ దిశ మార్చుకున్నాయని కనుగొన్నట్టు.

కొంత కాలం పాత పటాలతోనే దారి వెతుక్కోవడానికి ప్రయత్నించాను.

లాభం లేకపోయింది.

ఎందుకంటే నేను మారిపోయాను.

పటాలు తప్పు కావు.

అవి కాలం చెల్లినవి.

గొప్ప మార్పుల్లో జరిగేది ఇదే.

సమస్యలు కేవలం మారే ప్రపంచం నుంచే రావు.

దాన్ని మనం గతానికి చెందిన కళ్లతోనే అర్థం చేసుకుంటూ ఉండటం వల్ల వస్తాయి.

ఆ తర్వాత, నెమ్మదిగా, ఏదో మళ్లీ సర్దుకుంటుంది.

అది ఒక రోజులో జరగదు.

ఒక వారంలో జరగదు.

వందలాది చిన్న సర్దుబాట్ల ద్వారా జరుగుతుంది.

కొత్త అవగాహనల ద్వారా.

కొత్త ప్రాధాన్యాల ద్వారా.

కొత్త ప్రశ్నల ద్వారా.

ఒక ఉదయం మేల్కొని, మీరు వాస్తవాన్ని వేరేగా చూస్తున్నారని గ్రహిస్తారు.

అవే విషయాలు.

వేరే కళ్లతో.

అప్పుడే పునర్జన్మ యొక్క నిజమైన అర్థాన్ని నేను అర్థం చేసుకోవడం మొదలుపెట్టాను.

అది మళ్లీ యువకుడిగా మారడం కాదు.

బాధను తొలగించుకోవడం కాదు.

తప్పులను చెరిపేయడం కాదు.

జరిగినదంతటితో ఒక కొత్త సంబంధాన్ని ఏర్పరచుకోవడం.

గాయాలతో.

భయాలతో.

నష్టాలతో.

అవకాశాలతో.

కాలంతోనే.

రెండో జీవితం మొదటిదాన్ని నిరాకరించడం నుంచి పుట్టదు.

దాన్ని తనలో కలుపుకోవడం నుంచి పుడుతుంది.

మీరు ఒకప్పుడు ఉన్నదంతా ఉనికిలో కొనసాగుతుంది.

కానీ అది ఇక వర్తమానాన్ని పాలించదు.

అది అనుభవం అవుతుంది.

జ్ఞాపకం అవుతుంది.

నిర్మాణానికి ముడిసరుకు అవుతుంది.

చాలామంది పునర్జన్మను ఒక అద్భుతమైన సంఘటనగా ఊహించుకుంటారు.

నేను దాన్ని వేరేగా అనుభవించాను.

ఒక నెమ్మదైన పునర్నిర్మాణంగా.

ఒకసారికి ఒక ఇటుక.

ఒకసారికి ఒక ఆలోచన.

ఒకసారికి ఒక నిర్ణయం.

తరచుగా మౌనంగా.

తరచుగా ప్రేక్షకులు లేకుండా.

తరచుగా ఏం జరుగుతోందో ఎవరూ గమనించకుండా.

అయినా అది జరుగుతూనే ఉంది.

విషయాల లోతుల్లో.

కాలం గడిచేకొద్దీ ఇతర మనుషులను వేరేగా చూడటం మొదలుపెట్టాను.

దాదాపు ప్రతి ఒక్కరూ ఒకటి కంటే ఎక్కువ జీవితాలు జీవిస్తున్నారని అర్థమైంది.

తప్పనిసరిగా ఒకటి కంటే ఎక్కువ జీవ ఉనికులు కాదు.

ఎక్కువ అంతరంగ అధ్యాయాలు.

ఎక్కువ గుర్తింపులు.

ఎక్కువ పరివర్తనలు.

ఒక ముఖాన్ని చూసి కొనసాగింపును ఊహించుకుంటాం.

కానీ ఆ ముఖం వెనక అదే మనిషికి చెందిన ఐదు, పది, ఇరవై వేర్వేరు రూపాలు ఉండవచ్చు.

అన్నీ నిజమైనవి.

అన్నీ బతికి బయటపడినవి.

అన్నీ అవసరమైనవి.

బహుశా అందుకే వయసుతో పాటు కరుణ మరింత ముఖ్యమవుతుంది.

ఎందుకంటే ఇతరుల కనిపించని యుద్ధాలను గౌరవించడం నేర్చుకుంటాం.

ఎవరూ కేవలం తాము కనిపించేది మాత్రమే కాదని అర్థం చేసుకుంటాం.

ప్రతి ఒక్కరూ తనలో కూలిపోవడాలు, పునర్నిర్మాణాల కథను మోస్తుంటారు.

నష్టాల, పునర్జన్మల కథను.

ప్రతీకాత్మక మరణాల, కొత్త ప్రారంభాల కథను.

వెనక్కి తిరిగి చూస్తే, ఆ కాలాన్ని నేను ఆదర్శంగా చూపించను.

దాన్ని మళ్లీ అనుభవించాలని కోరుకోను.

అది కఠినమైనది.

గందరగోళమైనది.

కొన్నిసార్లు బాధాకరమైనది.

కానీ దాని విలువను గుర్తిస్తాను.

ఎందుకంటే ఆ పరివర్తన నుంచి అంతకు ముందు లేని ఒక మనిషి పుట్టాడు.

మరింత అవగాహన ఉన్నవాడు.

మరింత శ్రద్ధగలవాడు.

మరింత మానవీయుడు.

బహుశా తక్కువ నిశ్చయం ఉన్నవాడు.

కానీ చాలా ఎక్కువ నిజమైనవాడు.

ముఖ్యమైన భాగం ఇదే.

దారి చివర, నడిచిన మార్గాన్ని గమనించినప్పుడు, నాకు ఒక్క జీవితం కనిపించదు.

కనీసం రెండు కనిపిస్తాయి.

మొదటిది అంచనాల మీద నిర్మితమైనది.

రెండోది అవగాహన మీద నిర్మితమైనది.

మొదటిది చేయడం మీద కేంద్రీకృతమైనది.

రెండోది ఉండటం పట్ల మరింత శ్రద్ధగలది.

మొదటిది తనకు తెలుసని నమ్మింది.

రెండోది వినడానికి సిద్ధంగా ఉంది.

అందుకే రెండో జీవితం గురించి మాట్లాడటంలో ఎలాంటి అతిశయోక్తి లేదు.

అది కవితాత్మక వాక్యం కాదు.

అది రూపకం కాదు.

అది ఒక వాస్తవ ప్రకటన.

ఎందుకంటే మనం కేవలం దిశ మార్చుకోని క్షణాలు కొన్ని ఉంటాయి.

మనం ఉనికినే మార్చుకుంటాం.

అది నిజంగా జరిగినప్పుడు, రెండో జీవితం ఒక రూపకం కాదు.

మొదటి జీవితం నేర్పగలిగినదంతా నేర్పిన తర్వాత మిగిలేది అదే.